

Kár, hogy
a szívem
sosem hallgat
az eszemre.

„Szenvedélyes, szexi
és érzelmes. **A lakótárs**
forró hangulata borzolja
az érzékeket!”

– *Lauren Blakely,*
NYT bestsellerszerző

A LAKÓTÁRS

fine
selection

SARINA BOWEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

SARINA BOWEN

A LAKÓTÁRS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

RODERICK

A FELNŐTT LÉT NÉHA BAROMI NAGY SZÍVÁS.

Ez a gondolat fut át az agyamon, ahogy a rozoga bogárhátúmmal beállok a szüleim kavicsos felhajtójára. Majd egy évtizede nem jártam itt, mindenre fel vagyok készülve. Bármilyen történhetett az évek során. Lehet, hogy elköltöztek. (Bár ez nem valószínű.) Vagy elváltak. (Ezt is nehezemre esik elképzelni.)

Nincs kizárva, hogy egyikük meghalt. Esetleg mindketten.

Fogalmam sincs, mit éreznék, ha ez utóbbi bekövetkezne. Hogy finoman fogalmazzak, a szüleimmel nem a legjobb szájjal váltunk el. Az emberek persze változhatnak.

Ha nem is mindenki képes rá.

Első ránézésre a szüleim háza pontosan olyan, mint régen. A kis, kétszintes házat továbbra is olcsó vászonlemez burkolat borítja, okkersárga színe sem változott az emlékeimhez képest.

A magas fenyőket megmetszették az elszáradt alsó ágaknál, amiből arra következtetek, apám még él; mindig nagyon lelkesen indítja

be a láncfűrész, hogy rendet tegyen. A fűnyírótraktora a garázsban lapul.

Ezek szerint még él. Ettől kissé megkönnyebbülök, aminek persze semmi értelme. Ha meglát, valószínűleg rám csapja az ajtót. Majdnem biztos vagyok benne, hogy nem lesz ennek jó vége.

Mindazonáltal a segítségükre van szükségem. Ha levonjuk a benzinpénzt a Nashville-ből idevezető útra, négyszáz dollár marad a számlámon. Munkám nincs. Ha nem látnak szívesen, kénytelen leszek megint a kocsiban aludni.

Nem halok bele, de nem a legjobb megoldás.

Leparkolok a garázs előtt, kiszállok, és a garázsnyitó után nyúlok. Túlságosan hozzászoktam már Nashville-hez. Nyolc éve nem élek a magas fenyőfák árnyékában.

Akkoriban alig vártam, hogy elköltözhessenek otthonról. Jó okom volt rá. A fákat és a kanyargó vidéki utakat éppúgy utáltam, mint a szüleim hozzám való viszonyulását.

Még mindig gyűlöletes, amiket kamaszkoromban mondtak, de Vermont most vonzóbb számomra, mint valaha. Jó lesz olyan helyen élni, ahol nincs olyan nagy forgalom meg szmog. Hiányzik a fák füstös illata az éjszakai levegőben és a Zöld-hegység fölött lenyugvó nap látványa.

Talán furcsa, hogy ilyen nosztalgikus érzéseket kelt bennem egy olyan hely, ahol nem voltam boldog, de hajlandó vagyok adni Vermontnak egy második esélyt. Remélem, ugyanezt kapom cserébe. Mindjárt kiderül, megérte-e ezernyolcszáz kilométert utazni, vagy tényleg hülye vagyok.

Ahogy közelebb lépek a házhoz, már nyílik is az ajtó. Apám áll a szűnyogháló mögött, kezében a távirányítóval úgy mered rám, mint-ha szellemet látna.

– Szia – kezdem óvatosan.

– Roddy... – suttogja. Nem nyitja ki a szúnyoghálót. Én sem mozdulok. Talán mindkettőnknek szüksége van egy kis időre, hogy túltegyük magunkat az első sokkon.

Megöregedett. Megdőbbentő, mennyire megőszült, a szeme körül megsokszorozódtak a ráncok.

Biztosan én sem hasonlítok a nyüzüge, tizennyolc éves önmagamra. Nyilván ő is próbálja megemészteni a látványt.

– Visszajöttél? – kérdezi. Továbbra is zavarban van.

– Hát... – Idegesen felnevetek. – Eddig Nashville-ben laktam, de tegnap kocsiba ültem, és mindenféle terv nélkül idejöttem. Két napig tartott az út.

Nem árulom el, miért jöttem el Nashville-ből. Nem akarja hallani, milyen szörnyű véget ért a kapcsolatom. Valójában az egész kapcsolatról nem akar hallani.

– Nos, hát... – folytatom. – Örülök, hogy újra itt vagyok Vermontban. Igazából tiszta lappal akarok indítani, és arra gondoltam...

– Ralph?

Anyám hangját hallom a kis ház egy távolabbi szegletéből.

Nem sok időm marad felkészülni, mielőtt felbukkan apám mögött. Éppen a kezét törölgeti egy konyharuhában, a haja, akár egy szénakazal. Mielőtt megkeményíthetném, a szívem összefacsarodik az ismerős érzéstől.

– Roderick ... – suttogja tágra nyílt szemmel. – Kicsim... Mi történt?

– Nem sok minden – dadogom. – Csak el kellett jönnöm Nashville-ből, hogy tiszta lappal kezdhessek. Gondoltam, idejövök.

– Ide?

Anyám keze összeszorul a konyharuhán, tekintete elhomályosodik.

– Akár.

Próbálom leplezni, hogy ez az egyetlen lehetőségem. Ha átlépek a küszöböt, és hazaköltözöm, azért tegyem, mert betessékelnek. Nem vagyok hajlandó elviselni a megvetésüket. Akkor inkább alszom a kocsiban.

– Ide akarsz költözni – foglalja össze apám. A kezében még mindig ott a távirányító, a szúnyogháló továbbra is csukva.

Rossz jel.

– Csak egy időre – felelem. – Amíg találok munkát és saját lakást. Pék vagyok.

– Hogy mi? – kérdezi anyám. – Tortát sütsz?

– Inkább kenyeret. Főzőiskolát végeztem, pék szakra jártam.

Apám rám hunyorít, ami újabb jel arra, hogy ez nem fog működni.

– Főzőiskola – visszhangozza. A hangjából érződik az elutasítás. *A főzőcskézés nem férfiaknak való szakma.* Akár azt is mondhattam volna, balett-táncosnak vagy drag queennek álltam. Apám elképzelése arról, mit kell egy férfinak kezdenie az életével, az ötvenes évekből származik.

– Abbahagytad a gitározást? – kérdezi anyám. Abban reménykedik, már nem vagyok az a fura, langyi zenész srác, akit apám ki nem állhatott. Próbálja megingatni apámat.

– Abbahagytam – válaszolok készségesen, bár szörnyen fáj, hogy azt éreztetem, apám elvárásának megfelelően kinőttem a zenét. Valójában Nashville-ben hagytam a gitáromat.

A zenészekből ezzel szemben valóban kinőttem, bár ez már egy másik, szintén hosszú történet.

– Ha itt akarsz lakni – apám összehúzza a száját –, a mi szabályainkat kell követned.

Nagyot nyelek.

– Remek vendég vagyok. Még főzök is. És rendet tartok.

Anyám apró örömkialtást hallat, és a szúnyoghálóért nyúl. Még egy kicsit odébb is löki apámat a könyökével.

Ő azonban mozdulatlan marad. Úgy mered rám, mintha megfejtésre váró rejtvény lennék.

– Tehát nem... Nem fogsz... – Megbicsaklik a hangja.

– Mit nem fogok? – kérdezem, bár tudom, merre tart a beszélgetés.

Apám arra sem tudja rávenni magát, hogy kimondja a szégyenletes szavakat.

– Van barátnőd? – kérdezi.

Gyáva alak. Megrázom a fejem.

– Nem járok senkivel. Ezért vagyok most itt. Ki kellett szállnom egy rossz kapcsolatból, csak a ruháimat és egy doboz könyvet hoztam magammal. De továbbra is a férfiak érdekelnek, ha erre vagy kíváncsi. Még mindig meleg vagyok.

Anyám apró, megrökönyödött hangot hallat. Ahogy apám arca megrándul, már tudom, felesleges volt idejönnöm.

– Nem voltál mostanában templomban – jelenti ki, mintha ez mindent elsöprő érv lenne. Gondolom, számára az.

– Mostanában nem – ismerem be. – Az életem darabjaira hullott, apa. Nincs hova mennem. Arra kérek titeket, hadd költözzek vissza egypár hétre a régi szobámba, amíg összeszedem magam. Természetesen segítenék a házimunkában.

Nyomasztó csönd ereszkedik ránk, ahogy meredten nézünk egymásra.

– Amíg nem kéred az Úr bocsánatát, a válasz nem.

Elképesztő, hogyan folytathatjuk pontosan ugyanott, ahol ab-bahagytuk, amikor egy ordítózásba torkolló veszekedést követően,

tizennyolc évesen bevágtam magam mögött az ajtót. Ugyanazokat a köröket rójuk, mint végzős koromban.

– Istenfélő ember vagyok – felelem csöndesen –, de nem kérek bocsánatot azért, akit szeretek vagy amilyen vagyok.

Apám undorral az arcán néz rám, mintha most jelentettem volna be, hogy a sátánt szolgálom. Összefonja a karját. Az üzenet világos: *tűnj el, többé nem vagy a fiam!*

Megértettem. Egy pillanatra megszáll a régi keserűség, de rögtön átadja a helyét a kimerültségnek. A kétnapos utazás és az elutasítottság tudata, amivel évek óta élek együtt, tompítja a haragomat.

Továbbra is a szemébe fúrom a tekintetem. *Te arrogáns fasz! Hogy merészelsz ítélni fölöttem?*

Anyám szipog. Tudom, hogy sír. Ő szívesen látna, de ahhoz nem elég erős, hogy szembeszálljon apámmal.

Ekkor tudatosul bennem, hogy végeztem velük. Talán örökre. Már csak annyit tehetek, hogy sarkon fordulok, és elhúzom a csíkot.

Még egyszer, utoljára apám szemébe nézek. Nem enyhül a tekintete. Már nincs benne gyengédség egykor szeretett kisfia iránt, pedig én mindig is ugyanaz voltam. Most is ugyanaz a kisfiú vagyok, akivel mindenféle házak udvarán labdázott a világ legkülönbözőbb pontjain – mikor a légierőnél dolgozott, sokfelé éltünk. Ugyanaz a kisgyerek vagyok, aki lenyírta a fűvet, és hajnalok hajnalán kelt, hogy pecázni menjen az apjával, akinek a figyelmére áhítozott.

Apám szeme sem rebben. Végleg elutasított.

Sarkon fordulok, és távozásra kényszerítem magam.

A nehéz faajtó gyorsabban csapódik be mögöttem, mint remélem. Hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzek, hogy megforduljak, és ráordítsak arra a kurva ajtóra.

Nyisd ki, te gyáva fasz! – szeretném ordítani. Egy részem jelene-
tet akar rendezni, ahogy tettem végzős koromban, mikor kioktatott.

A másik részem azonban bénultan áll. Elvezettem egészen Ver-
montig abban a reményben, hogy van egy kis esélyem. *Amikor Is-
ten bezár egy ajtót, kinyit egy ablakot.* Micsoda borzasztó közhely, én
mégis hinni akartam benne. Egész úton azon gondolkoztam, a sza-
kítás talán jel volt, hogy máshol kellene élnem. Abban reményked-
tem, talán okkal kötöttem ki itthon.

Hát, nem úgy tűnik. Isten nemcsak bezárta azt az ajtót, de be is
reteszelte.

Visszamegyek a kocsimhoz, és elindítom a motort. Ki sem kel-
lett volna kapcsolnom. Vissza se pillantok, miközben egy Y ka-
nyarral megfordulok. A kerekek alatt elszáradt túlevelek ropognak.
Ideje kieszelni egy új tervet. Colebury központja felé veszem az
irányt.

Gondolom, apám már vissza is ült a tévé elé. Talán felbontott még
egy sört, hogy napirendre térjen a meleg fia zavaró felbukkanása föl-
lött az ötödik játékrészben.

Anyám mindeközben belezokog egy törülközőbe a fürdőszobá-
ban. Szép csendben, nehogy bárkit zavarjon.

Nem tudok most rájuk gondolni. Gyakorlatiasabb problémáim
vannak – például hogyan szerezzek azonnali hatállyal munkát, vagy
hol aludjak ma éjszaka. Legjobb esetben pont megürült egy hely a
King Arthur pékségben, és elkezdhetem építeni a karrieremet. De
még ha holnaptól munkába is állhatnék, minimum két hétig nem
számíthatok fizetésre.

Ki kell találnom, hogyan maradjak hetekig életben pár száz dol-
lárrel a zsebemben.

Ahogy megérkezem a városba, észreveszem, hogy szinte üres a tank. Mínusz huszonöt dollár. Lassan hajtok, csodálom a várost, megfigyelem a változásokat. Mielőtt megérkezem Coleburybe, néhány újonnan nyílt hely szúr szemet. Köztük egy Gin Mill nevű bár, ami előtt szép számban parkolnak az autók. Jó kis helynek tűnik, de sajnos nincs félretett pénzem, még egy sört sem engedhetek meg magamnak.

Nem messze a bártól felfedezek valamit, ami még inkább felkelti az érdeklődésem. Busy Bean kávézó. Ugyan most zárva van, de megjegyzem magamnak, hogy később visszatérjek. Ha nagyobb kávézóról van szó, talán jól jönne nekik egy pék, aki a kávéfőzéshez is ért.

Éhes ember nem válogat, én pedig könnyen az éhhalál szélére kerülhetek, így nyitott szemmel kell járnom.

Gázt adok, hegymenet következik a főtér felé. A házak jobb állapotban vannak, mint emlékszem. Langyos őszi este van, sokan kiültek beszélgetni a régi vendéglő elé, amit szintén ráncba szedtek. Mikor lett Colebury ilyen takaros? Megdöbbenve látom, milyen vidám a kirakataival és az utcalámpáival.

A nosztalgia úgy dagad a lelkemben, mint a kelt tészta. Ez a szülővárosom, még ha soha nem is éreztem, hogy szívesen látnak itt. Itt születtem, és bár életem első tizennyolc évét különböző katonai bázisokon töltöttem, a gimnáziumot is itt fejeztem be.

A fenébe is, tetszik a hely! Vonzónak találom.

Hát nem lenne vicces itt, Coleburyben letelepedni, a szüleim orra előtt? Megnézném apám arcát, amikor besétálok a vendéglőbe, kézen fogva a jövődöbéli pasimmal.

Ebbe a gondolatba szeretnék belekapaszkodni akkor is, amikor az anyósülésen próbálok álomba szenderülni.

A régi vendéglő előtt kiszúrok valamit, aminek akár hasznát is vehetem. Egy edzőterem. AZ ELSŐ HETET MI ÁLLJUK – olvasható az ablakban.

Az első szerencsés fordulat a mai nap során. Vagy inkább ebben a hónapban. Ha kicsit is konszolidált az öltöző, esténként megoldhatom itt a zuhanyzást. A munkakereséshez profinak kell kinézniem.

Leparkolok, és kiszállok a kocsiból. *Gyerünk, Colebury! Ne hagyj cserben!*

KIERAN

A KOCSINAK TÁMASZKODVA ÁLLOK az edzőterem parkolójában. Tisz-
tában vagyok vele, hogy az edzőterem rendeltetészerű használatá-
ban nincs benne, hogy kint ácsorogjunk, de éppen a bátyámmal te-
lefonálok, és hallgatom, ahogy gyözköd, hogy végezzem el az ő ré-
szét a házimunkából.

– Ne már! Ez lehetőség arra, hogy keressek néhány száz dolcsit
pluszban. Ha benézel a Gin Millbe, meghívlak egy sörre.

– Mégis hogy néznék be egy sörre, ha épp a teheneket költözte-
tem? – teszem fel a kérdést. Állítólag morgós hangom van, és mos-
tanában még többet morgok, ha Kyle-lal beszélek.

– Nézz be utána! – válaszolja. – Miután végeztél.

Ezt Kyle sem gondolhatja komolyan. Azt várja, hogy hagyjam ki
az edzést, vezessek haza negyven perccel, költöztessem át a teheneket
naplemente előtt, végül lássam el a többi feladatot a tanyán?

Majd vezessek újabb negyven perccel egy ingyen sörért. Nevetséges.

És ami a legszarabb az egészben, hogy Kyle-t apánk *megfizeti* a házimunkáért, engem viszont nem.

– Neked két állásod van, és a munka orozslánrészét amúgy is Kyle végzi a tanyán – mondta tavaly, amikor elkezdett pénzt adni neki.

Bár így lenne! Akkor legalább lenne értelme. De rögtön ezután kezdett apa háta rosszabbodni, így mostanra heti háromszor kell be-segítenem.

– Tisztázzuk: csináljam meg a munka rád eső felét ingyen, hogy te pénzt kereshess valahol máshol?

– Légy szíves... – kezd könyörögni. – Adok húsz dolcsit! Csak két óráról lenne szó, de Alec szerint a sörös vendégek sokat jattolnak.

Csüggedten pillantok az edzőterem felé. Ha tíz perccel előbb érek ide, már bent lennék, és nem tudnám felvenni a telefont. Mindent megteszek, amit várnak tőlem. *Mindent*. Mégsem értékeli soha senki.

– Mondd csak, mi a terved a hét hátralevő részére? – vonom kérdőre. Egyszerűen képtelen előre tervezni. De muszáj lesz az életben egyszer használnia a fejét, mielőtt én elvesztem a sajátomat.

– Megígértem apának, hogy holnap elviszem Montpelier-be az új Robot Wars-filmre.

Miközben hallgatom, megakad a szemem egy férfin, aki épp egy világoskék Volkswagen Bogárból száll ki. Az edzőterem feliratát nézi. Az arcát nem látom, mert oldalra fordítja a fejét, de alaposan megfigyelem izmos vállait, amelyek majd kidagadnak fekete pólójából. Az alkarja is határozottan tónusos...

– Kieran! – rángat ki a bátyám. – Itt vagy?

Nem, éppen egy csávót bámulok. Behunyom a szemem, és próbálok megfeledkezni a parkolóban látott vonzó férfiról. Nagyjából ebből áll a szerelmi életem – férfiakat bámulok, aztán összezavarodom.

Életem első húsz évében azt hittem, azért vonzanak a szép férfiak, mert csodálom őket, és hasonlítani akarok rájuk.

Ez csak félig-meddig volt igaz. Mostanában nehezemre esik figyelmen kívül hagyni, hogy *alattuk* is el tudom képzelni magam. Vagy fölöttük. Vagy akár mellettük.

Éppen ezen bátor gondolat fut át az agyamon, amikor a faszi kinyitja az edzőterem ajtaját. Ahogy megfordul, megpillantom az arcát...

Ebben a pillanatban minden felbolydul bennem. Ismerem ezt az arcot, pedig évek óta nem láttam. És bármibe lefogadom, hogy ő a nevemet sem tudja. Hála istennek!

Elönti a forróság az arcomat, a testem lefagy. Nem számít, hogy rám sem nézett, mielőtt eltűnt volna az edzőterem ajtajában, sem az, hogy egészen biztosan nem emlékszik rám úgy, ahogyan én rá. Így is elönt a szégyenérzet.

– Úgyhogy ezért számítok rád a következő pár estén – fejezi be a bátyám.

– A következő pár estén – visszhangzom ostobán.

– Figyi, tudom, hogy sokat kérek. De apa háta elég szar, és kizárt, hogy túljeljük a következő hónapot extra munka nélkül.

Még mindig dolgozhat bennem az adrenalin, mert hirtelen kiborulok.

– Mégis *kinek* a munkájáról beszélsz? Bevállalsz egy műszakot a bárban, hogy extra pénzt keress, és csajokat fűzőgess. Holnap moziba viszed apát, ami miatt indokoltnak tartod, hogy nem terveztél előre. Az utolsóra nem is figyeltem, de úgysem számít, mert hacsak nem gyerekeket mentesz ki egy égő házból, nem értem, hogyan képezed, hogy a nyakamba varrsz zsinórban három-négy estét.

A szónoklatom után mély, döbrent csönd ereszkedik ránk. Sosem borultam ki Kyle-ra, pedig már itt volt az ideje. Az egész életem nevetséges. Kidolgozom a belem, de sosem panaszodom. Sosem csinállok semmit csak magamért, és ma este csak egy istenverte edzésre vágytam.

– Szóval... – szólal meg egy pillanat múlva. Megköszörüli a torkát. – Tulajdonképpen hogy vagy?

Egy fasznak érzem magam. Nagyjából így. A lelkiismeret-furdalás jeges hullámként söpör végig rajtam.

– Nem vállalom el a ma esti műszakot a bárban – jelenti ki Kyle, majd rám csapja a telefont. Életében először.

Az edzőterem parkolójában állok, kapkodom a levegőt, a szívem örülten kalapál. Hihetetlen, hogy így kiakadtam. Valóban nem kell megtennem mindent, amit a családom elvár, és jó, ha kiállok magamért. De nem muszáj seggfejnek lennem.

Ráadásul Roderick Waites visszatért.

A tekintetem újra az edzőterem felé kalandozik. Még mindig ott van. Ami azt jelenti, felesleges volt kiakadnom a bátyámra, úgysem megyek be oda.

Mielőtt észbe kapnék, már írom is az SMS-t Kyle-nak: Vállald el a műszakot a bárban! Nem gond. Hazamegyek, és átköltöztetem a teheneket.

Mire elindítom a motort, már vissza is írt.

Biztos, tesó? Most haraptad le a fejem.

Biztos. De ha este hazaérsz, ki kell találunk, mi lesz a többi nappal a héten. Mert nem végzem el a holnapi melót azért, hogy moziba mehess.

Oké. Később beszélünk. Kösz! – válaszolja.

Kiállok a parkolóból, és elindulok hazafelé. Akár el is vihetném apát holnap moziba. Csakhogy ő nem rám számít, hanem Kyle-ra. Az „apa kedvenc fia” kiváltság már réges-régen a tökkelütött bátyámé, aki képtelen felfogni, hogy az élet nem mindenkinek kicseszett habos torta.

Valakinek engednie kell – emlékeztetem magam, miközben a Coleburyből hazavezető kilométereket rovom. Nem most akartam először változtatni. Huszonöt évesen még otthon élek. A családom igazi aknamező, de a munkában számítanak rám.

A legrosszabb, hogy még mindig túlságosan sokat adok mások véleményére. Most is inkább kihagytam az edzést, mint hogy összefussak egy sráccal, aki nem is emlékszik rám. Nevetséges.

De legalább észrevettem. Kezdetnek nem rossz.

Otthon elvégzem a házimunkát, aztán dolgozom még egy kicsit.

Először is, áttelepítem a teheneket az északi legelőre. Jó időben egyszerű munka, csak odébb kell tenni a mozgatható kerítést, és átterelni őket.

– Jó étvágyat! – mondom nekik, miközben lelkesen sorakoznak mellettem. Csak füvet esznek, nem kell kétszer szólnom. Az általam felkínált hosszú, veteményes fű és kukoricaszár nekik valódi terület, terület asztalkám.

Nem érdemes tagadni, hogy a tehenekhez jobban értek, mint a családomhoz. Kérdés nélkül mennek, amerre terelem őket. A kutyám, Rexie lelkes csaholással tesz úgy, mintha keményen dolgozna.

Rexie és Kyle sok mindenben hasonlítanak. Mindketten kissé nevetségesek. Mindketten mélyen meg vannak győződve a saját nélkülözhetetlenségükről. Ennek ellenére mindkettőjüket szeretem.

A tehénköltöztetés után bezárom a kerítést, és bekapcsolom az áramot. Októberben korán esteledik. Néhány hét múlva vissza kell állítani az óráinkat, és délután ötkor már sötét lesz. Hunyorogva ke-resem a tojásokat a tyúkok keltezőjében, vizet töltök nekik, az elek-tromos kerítést pedig már fejlámpa mellett kapcsolom be.

Mezőgazdasági jövedelmünk nagy részét a fűvel takarmányozott marhahúsból szerezzük. Takarmánynövényként kukoricát és bioza-bot is termesztünk. Mostanra már minden terménymunkával végez-nünk kellett volna, de Kyle-nak és nekem még hátravan a szalma-bálázás. Hetekkel ezelőtt végeztünk volna, ha apám hátfájása nem rosszabbodik.

El ne felejtsek szólni a bátyámnak, hogy vegyük előre a bálázást! Újfent. Ezután negyvenöt percet töltök azzal, hogy a sötétben tehen-szart takarítok a legelő alsó feléről.

Nehéz, aprólékos munka, a gondolataim elkalandoznak, mégpe-dig Roderick Waites felé, a pasi felé, aki a kék Volkswagenjéből egye-nesen áttelepült az agyamba.

Bár azt mondhatnám, hogy a gimi óta nem is gondoltam rá, de hazudnék. Ha spirituális beállítottságú lennék, akár jelként is értel-mezhetném a felbukkanását. Ébresztőként.

Senki nem ismeri bonyolult elmém minden szegletét, de kamasz-koromban egy röpke pillanatra Roderick rendkívül közel került ah-hoz, hogy kiderítse az egyik legféltettebb titkomat.

Mikor először láttam térdelni egy másik srác előtt, az a véletlen műve volt.

Egy őszi napon történt. Épp egy gimis futballmeccsen voltam. Hűvös este volt, és mikor elindultam a meccsre, az utolsó pillanat-ban magammal vittem apám kabátját a fogasról. Ahogy a szeles pá-lya szélén állva zsebre dugtam a kezem, egy whiskey-s flaska simult

a tenyerembe. Valószínűleg akkor került bele, amikor apám a haverjaival szarvaslesen volt. *Meglepetés!*

Persze keresnem kellett egy búvóhelyet, ahol meghúzhattam a kulacsot.

A tömeget és a játékot hátrahagyva beosontam az iskolai tornaterembe vezető ajtón. A lelátó takarásában elővettem apám flaskáját, és lecsavartam a tetejét. Ahogy a számhoz emeltem, suttogás ütötte meg a fülemet. Megdermedtem. Akárki volt is az, a lelátó másik végéről jött be a tornaterembe.

Az árnyékban nehéz volt kivenni az alakjukat, de feltételeztem, hogy egy párocscsa keres egy nyugodt zugot a smároláshoz. Mivel ez nem jelentett rám különösebb veszélyt, maradtam a helyemen. Meghúztam apám flaskáját. Az első korty nem volt nagy szám – égette a torkomat, könnybe lábadt tőle a szemem. Az ezt követő események viszont megváltoztatták az életemet.

Miután bezártam a flaskát, és visszasüllyesztettem a zsebembe, ki-osontam a tornateremből, végig a folyosón. A kíváncsiságtól hajtva a terem másik bejárata felé tartottam, az edzőcipőmben hangtalanok voltak a lépteim. Az ajtóhoz érve olyan pozícióba helyezkedtem, ahonnan ráláttam a sutyorgó párocscára. Már nem hallottam a hangjukat, és tudni akartam, miért hallgattak el.

Amikor megláttam őket, esküszöm, majdnem megállt a szívem. A lelátó alatt, a lépcsőbe kapaszkodva egy végzős focista, Jared Harvey állt. Roderick Waites pedig előtte térdelt, és épp lehúzta Jared sliccét.

A következő öt percet szinte pislogás nélkül néztem végig. Lebilincselőnek tartottam, ahogy Jared teste megfeszül. A karizmai kida-gadtak, ahogy a lelátóba kapaszkodott, mellkasa szaporán emelkedett

és süllyedt, ahogy Rodericket figyelte, aki lerángatta az alsónadrágját, és elővette a farkát.

– Bukj rá! – nyögte Jared.

Roderick nem habozott. A tövénél megragadta Jared farkát, és mohón bekapta. Jared fojtott hangot hallatott, és elragadtatva hátrahajtotta a fejét.

Alig kaptam levegőt, ahogy Roderick beszívta az arcát szopás közben. Kábultan bámultam, amikor a feje elkezdett fel-le mozogni.

– Aaaaah! – nyögte Jared. – Gyorsabban, az istenit!

Roderick azonban lassított, szeme ragyogott, ahogy Jaredre nézett. A cuppogó, szörcsögő hangok szinte lángra lobbantották kamasz elmémet.

Jared keze megremegett a lelátó alján, mikor Roderick végre felgyorsított. Jared zihált, majd egyik hatalmas kezével beletúrt Roderick hajába. Roderick felpillantott, Jared szinte lángra gyúlt a szemkontaktustól. Visszarántotta a kezét, és elfordította a tekintetét.

Láttam, ahogy Roderick a szabad kezével megragadja Jared golyóit. Nem is, *éreztem*. Hirtelen és fájdalmasan eszméltem rá, hogy merevedésem van, még hozzá olyan kemény, hogy kényelmetlennek érzem a nadrágot.

Jared káromkodott és remegett, minden izma megfeszült. Majd az arca elernyed a megkönnyebbüléstől, Roderick ádámcsutkája mozgott, miközben nyelt. Ez volt a legerotikusabb dolog, amit tizenhét évem alatt láttam. A szívem hevesen vert, ahogy a fülemben pumpálta a vért.

És más helyekre.

Végül bekapcsolt az önvédelem, kihátráltam az ajtótól, és beosontam a folyosó túloldalán lévő férfitálcába.

A tükörben az arcom kipirult, a szemhéjam elnehezült, és karikás volt. Úgy éreztem magam, mint aki a legmocskosabb fantáziáit látta megelevenedni. Így is volt.

Az elkövetkező napokban egyetlen értelmes gondolatom sem volt. Roderick és Jared végzősök voltak, eggyel fölöttem jártak, így szerencsére nem volt közös óránk. Ha bármelyikükhöz hozzá kellett volna szólnom, biztosan elsüllyedek. Sokat gondolkodtam a látottakon és azon, vajon melegek-e.

Furcsa módon úgy jártak a fejemben ezek a dolgok, hogy nem jutott eszembe megkérdezni magamtól, vajon miért vagyok ilyen megszállott. Ez még évekig nem következett be.

A történetnek azonban itt még nincs vége. Két héttel később újabb hazai meccsünk volt. A lelátón ültem a bátyámmal és a barátainkkal, amikor megláttam, hogy Jared az iskola felé tart. Egy perccel később Roderick sziluettjét láttam elsuhanni a lelátó mellett.

Gondolom, kitaláljátok, mi következett.

– Elmegyek hugyozni. Mindjárt jövök – motyogtam a barátaimnak.

Beosontam az iskolába, és lábujjhegyen mentem végig a sötét folyosón. Sosem szégyelltem magam annyira, mint amikor besunyogtam a tornaterembe. Mi a francot jelenthet ez, hogy ezt akarom nézni?

De majd megőrültem a kíváncsiságtól. Vajon most majd Jared térdel le? Vagy valami egész mást csinálnak?

Biztos vagyok benne, hogy remegtem a várakozástól, ahogy lassan bekukkantottam az edzőterem ajtaján. A látvány ugyanaz volt. Roderick szopta le Jaredet. Jared hevesen zihált és vonaglott. Minden egyes másodpercét végignéztem, amit mertem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Még ez sem az utolsó alkalom volt. Kellett még pár titkos látogatás a tornateremben, mire megtanultam a leckét. Tudtam, hogy abba kell hagynom a kukkolást, de egyszerűen nem tudtam megállni. Ráadásul ez volt a szezon utolsó hazai meccse, és mit számított még egy bűn a sok közül?

Az utolsó alkalom más volt. Szokásos helyén térdelve Roderick az egyik kezével lehúzta a saját sliccét, és magához nyúlt, miközben leszopta a barátját. Én szép lassan kikészültem a búvóhelyemen, képtelen voltam levenni a szemem a kezéről és a farkáról. Jared majd szétrobbant, ahogy én is – még a kezem sem kellett volna hozzá.

Ez azonban nem következett be, ugyanis Roderick tekintete a sötétséget kémlelte. Kék szemével egyenesen rám nézett. Az arckifejezéséből világos volt: tudta, hogy ott vagyok. Végig tudta.

Azt hihetnétek, hanyatt-homlok elmenekültem, de szégyenemben teljesen lefagytam. Hogy mi történt azután? Rám meredt, miközben a kezébe élvezett.

Úristen! Még most, évekkel később is izgalomba jövök az emléktől. Micsoda merészség volt azoktól a fiúktól, hogy az iskola területén élvezkedtek. Ők éltek az életet, én pedig néztem.

De hogy szerettem nézni!

A tanyaház felől éles füttyszó hangzik, kikökkentve az álmodozásomból. Anyám hív vacsorázni. Felakasztom a gereblyét az istálló oldalára, megigazítom a farmeromat, és elindulok a ház felé.

Nyolc évvel később még mindig Roderick Waitesre gondolok. Továbbra is titkolózom, és továbbra is pontosan azt teszem, amit elvárnak tőlem.

Igazából az égvilágon semmi nem változott.